

rei hypostasis cum essentia unum idemque est realiter, adeoque hypostasis divina, cui aliquid in tempore communicatur, vera Deitas esse nequit, siquidem idiomatica divina non habuit, nisi in tempore communicata. Vbi simul ex hoc asserto demirari non satis possumus, quare, *ubi idiomatica divina communicata esse personae credunt*, neque tamen pari ratione, imo jure multo potiori fateantur, *hypostasin τῆς λόγῃ sibi idiomatica humana, ut passionem, mortem & alia appropriasse, divina vero attributa humanae suae carni communicasse*, utpote quod utrumque scriptura satis dilucide affirmat: Illud, dum de Filio Dei praedicat humana, hoc vero, dum communicationem idiomaticum divinorum passivam non *personae*, sed *naturae potius*, a persona τῆς λόγῃ assumtae, tribuit.

§. IV. Notamus hic, quod Reformati nonnulli hic interdum liberaliores sint, quam quidem necesse putat Allocutor ipse. Cum enim huic sufficere videatur ad fundamentalem consensum stabiliendum fateri, *Christum Deum & hominem esse omniscium, omnipotentem, omnipraesentem & adorandum*, sine ullo addito vel specificativo, vel reduplicativo, quod tamen par erat: illi rem adhuc dilucidius tantisper proponunt, & cum negotium in eo resideat, non saltem, an *Christus, qui Deus est & homo, sit omniscius, & omnipraesens*, subintelligendo nempe *naturam divinam solam, vel personam secundum solam divinam naturam*, cum exclusione finali alterius naturae, quod illi affirmant, nos negamus: sed etiam: *an humanae naturae communicata sint illa dona, ita ut suo modo secundum utramque naturam sit omniscius, omnipotens, omnipraesens, adorandus?* & nos hoc omnino affirmamus, illi alioqui negant; Non modo prius nobiscum videntur nonnulli negare, verum alterum etiam conceptis verbis affirmant. Sufficiat, speciminis loco, adducere JOSEPHUM HALLV.M, qui in *Judicio de Colloquio Lipsiensi* disertè profitetur, *esse Dominum Jesum in utraque sua natura omniscium,*

scium,